

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: »Æsthetica. Ældre« : 1837-06-02

Citation: Kierkegaard, Søren: "»Æsthetica. Ældre« : 1837-06-02", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p95-txt-shoot-n209.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P95:209

Men har jeg (cfr. en anden Lap) opfattet det romantiske Standpunct som et Vippebredt, hvis Ender Ironie og Humor betegne, saa er det en Følge af Sagen selv, at dets Oscillation kan have en høist forskjellig Bane at beskrive, ligefra den meest himelstormende Humor til den meest fortvivlende Liggenunder for Ironie, ligesom der jo ogsaa gives en vis Roe og Ligevægt paa dette Standpunct (den Wielandske »Ironie«), thi Ironien er først overlevet, naar Individet, hævet op over Alt, skuende ned derpaa tilsidst er hævet op over sig selv og har seet sig selv i sin Intethed fra hiin svimlende Høide og derved fundet sin sande Høide. – cfr. Prindsessinn Brambilla.

2 Juni 37.

Denne sig-selv-Overvinden af Ironien er det høiere aandelige Livs Krisis, Individet er nu acclimatiseret – Spidsborgerligheden, som igrunden blot skjuler sig paa det andet Standpunct er beseiret, Individet forsonet.

Ironiens Standpunct som saadan er nil admirari; men Ironien naar den dræber sig selv har ved Humoren foragtet Alt sig selv med iberegnet. –